

Evangéliumi hírnök

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America.
Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja.

JÉZUS mondá: "De előbb... kell az evangéliumnak minden pogány népek között." (Márk 13:10)

Rev. Major Michael,
500 Tenney Ave
Campbell, Ohio

JÉZUS BATORITJA ÖVÉIT

Irta: Balogh testvér

JÉZUS mondá: "Ne féljete!"
hogyha bírák elé visznek,
csupán, Bizzatok!
mert a Lélek azon órában,
megtanít egész biztosan,
Hogy mit szóljatok.

Jézus mondá: Beszédetek,
sóval sózottak legyenek.
Jól átgondoltak!
Ne legyen hiábavaló!
Sem cinikus, kacagtató,
a hallgatónak.

Jézus mondá: hogy Ti vagytok
azok, kik világitanak;
Bűn éjjelére.
Azért éltetek gyertyája,
Szórjon világot, útjára;
A tévelygőnek!

Jézus mondá: "Ne féljete!"
hogyha nevéért szenvedtek;
testileg halált!
Mert Lélek meg nem ölhető!
Visszaveszi a Teremtő!

Jézus mondá: Ki megvallja,
Ötet bátran e világban;
szégyenmentesen.
Ő is egykor Atyja előtt
vallja meg, az ilyen hívót.
Ünnepélyesen!

Birva szavát előlegül,
Már szívünk előre örül,
Igéretenek!
S mi több . . . Ha innét költözünk,
Örök lakójai leszünk!
A dicső mennynek!

A hitetlenség karemelésére megáll a kegyelem vonatja. A hitetlenséget a dölyfös "én" nemzi.

IMÁDKOZZUNK

"Hálaadással a ti kérelmeitek megjelennek Isten előtt"
(Filipi 4-6)

ALIG VAN GONDOLAT, mely reánk ebben az életben oly nagy hatással volna, mint az, hogy életünknek napjai gyorsiramban letűnnek s közeledünk földi életünk végső határa felé. Hasonlók vagyunk a hajóskapitányhoz, aki tengerenjáró hajóját a biztos kikötő felé irányozza ugyan, de emellett szüntelen érezni azt, hogy hajója és vele az élete a mélységes hullámozó tenger hatalmában van. A legremekebbül megépített hajó és vele az élete a mélységes hullámozó tenger hatalmában van. A legremekebbül megépített hajó sem adhat teljes biztonságot a hajósnak, mert egy vihar tönkre teheti azt. Emberi életünk tengerén is vannak gyakran viharok, melyeknek áldozatul esik sok drága lélek. Az órák napokká, a napok évekké nőnek. A tegnap még ifju emberek azt vesszük észre, hogy megvénhedtünk s életünk mulófélben az Isten által rendelt határ előtt áll.

De akár rövidebb, akár pedig hosszabb legyen földi életünk, ebben a nagyon gyorsan változó korszakban sem szabad elfelejtenünk, hogy nekünk mindenkor imádkoznunk kell, hogy az idézett apostoli intelemben találjuk: "Hálaadással a ti kérelmeitek megjelenjenek Isten előtt".

Vajjon mit is kell nekünk kérnünk hálaadással Istentől ebben az új esztendőben? A múltban rajtunk esett hibák és vétkek meglátását és azoknak megbocsátását. Még a legjobb

keresztyén emberek is eshető, tévedhető bűnös emberek. Sőt mentől jobb keresztyén valaki, annál jobban felfedezi, finomabb lelki érzékeivel átérezni s lelki szemeivel meglátja bűneit, s Dáviddal így kiált fel az 51-ik zsoltárban: "Csak Te ellened vétkeztem." Mint hajdan Dávid s más Istenfélő emberek életükben tovább nem mehettek, míg Isten megbocsátó kegyelmét nem tapasztalták; úgy ma sem haladhat előbbre keresztyéni életében senki addig, míg bűneinek s elkövetett mulasztásainak tudatában nem bírja Isten megbocsátó kegyelmét. Bármennyire is rosszul esik az embernek ez a megnevezés: bűnös, a megigazulásnak és helyreállításnak az egyetlen főfeltétele és módszere, a bűn beismerése és az Isten előtt mélységesen megalázkodásból fakadó imádság és kérelem.

Kérünk kell Istentől lelki erőt arra, hogy a hitben meghalhassunk s a lelkitéren előre haladhassunk. A labdázók életéből ismerjük ezt a biztató kiáltást: "Hold that line" — tartsd azt a vonalat. Pál apostol is használta írásaiban a régi futárok sportját s azt a tanulságot öröktette meg levelében, hogy, aki a keresztyéni élet pályáján fut, annak szabályosan odaadással kell futnia. Mi keresztyének ilyen vándor futárok vagyunk. Vagy ha úgy tetszik, hasonlíthatjuk a keresztyéni életet a modern sporthoz, melyben két fél összeméri erejét. Mi a jó Istennel eb-

ben az életben olyan csoportot képezünk, melynek győzelme biztosítva van. De ha hitünk meggyengül s szemeinket levesszük vezérünkről: Jézusról, könnyen elveszithetjük a harcot. Az igaz hitnek vonalát erősen kell tartanunk az ördög minden kísértéseivel szemben, sőt előre kell haladnunk közelebb a célhoz. Ha ezt elakarjuk érni, hálaadással és kérelemmel Isten elé kell járulnunk, mert ehhez a magunk ereje nem elég.

Végre, hálaadással Isten elé kell járulnunk ebben az évben különösen a mi Szövetségünkért és a gyülekezeteinkért. Némelyek szerint a magyar missziónk Amerikában befejezéshez érkezett. A Mome missziónk egyik főemberét a közelmúltban megkérdezték: Mit gondol, mennyi ideje van még Amerikában a kettősnyelvű gyülekezeteknek? A felelet az volt; amíg kettősnyelvű népek élnek Amerika földjén, addig szükségünk van ezekre a gyülekezetekre. Ez egy okos felelet volt, mely magában foglalja az én gondolatomat is ebben a tekintetben. Soha nem mondtam és nem fogom állítani, hogy angolul nekünk gyülekezeteinkben tanítani nem szabad. Ez vakmerő elfogultság volna. Arra nagy szükség van. De azt mindig mondtam és állítom, hogy amíg magyarok is vannak Amerika földjén, addig gyülekezeteinknek a magyar nyelvű evangélizálást elhanyagolni nem szabad. Isten minket először a magyarok megmentésére hívott s ezt a hivatást továbbra is hűségesen teljesíteniünk kell. Ötperces kis magyar prédikációkkal lelkeket megmenteni nem lehet s ha a személyes látogatásokra és hivatásokra súlyt nem fektetünk magyar népünk között, elhivatásunknak nem teszünk eleget. Ezért Isten előtt felelősek vagyunk. Ha magyar misszió munkánkra nagyobb gondot fordítanának gyülekezeteink, a Szövetségünk is erősebb lenne. Ebben az évben imádkozzunk s kérelmeinkkel járuljunk Isten el, hogy Ő ebben a jubiláris esztendőben mutassa meg feladatunkat s adjon több erőt magyar népünk evangélizálására!

—Emeritus.

MIÉRT NEM SZERETED AZ UR JÉZUST?

A KÉTMILLIÓS város egyik szűk mellékutcájában kicsiny hívő imaház mereszi még kisebb tornát a kék horizont felé . . . Itt nyernek lelki felüdülést az Igére szomjazók; a megfáradt lelkek itt erősödnek meg; a szomoruszívűek itt kapnak felülről vigasztalást; és itt örvendeznek kicsinyek, felnőttek, amikor a vasárnapi iskola ideje elérkezik . . . Ide járt vasárnapi iskolába a kis 7 éves Elvira is. El nem maradt volna a félvilágért sem egy tanítási óráról; bármilyen rossz lett legyen az idő, ő mindig helyén volt és mindig nagyon komolyan figyelt a tanításra . . .

Egy alkalommal arról szólt a tanítás, hogyan hívta András Pétert, Filep Nátánaelt az Ur Jézushoz és buzditásul a tanítóbácsi felhívta a gyermekeket, hogy ők is hozzanak gyermekeket az Ur Jézushoz a vasárnapi iskolán keresztül.

A kis Elvira fellelkesedve hallgatta a tanítást és kicsiny szívében nagy elhatározás született meg. Ugy döntött magában, hogy ő is elhozza kis barátnőjét, a szomszéd lakásban lakó Zsuzsikát is. Kimondhatatlanul boldognak érezte magát, arra gondolba, hogy jövő vasárnap Zsuzsikával együtt jöhet a gyermekek oly örömteljes találkozására.

Hazaérkezve, lelkendezve mondta anyukájának:

— Anyukám, a jövőhéten elhivom Zsuzsikát is az imaházba.

— Őh leánykám — felel Elvira anyukája — azt nem fogja engedni az édesapja.

— Dehát miért nem, édesanyám? — kérdi Elvira.

— Leánykám azért nem fogja engedni, mert a Zsuzsika apukája hitetlen — szól ismét Elvira anyukája.

— Anyukám, milyen ember az, aki hitetlen?

— A hitetlen olyan ember, aki nem szereti az Ur Jézust — volt a felelet.

A kis Elvirának nem volt több kérdése. Millió gondolat röpködött kicsiny agyában. Sose hitte volna, hogy olyan emberek is léteznek, akik nem szeretik az Ur Jézust. Hiszen Ő csak jót tett, betegeket gyó-

gyított, halottakat támasztott, sőt még a gyermekeket is nagyon szeretete és életét áldozta az emberekért. Hogy lehet Őt nem szeretni?

Este a kis Elvira sokáig nem tudott elaludni. Gondolkozott, gondolkozott és megszületett kis agyában élete legnagyobb elhatározása. Reggel, mint mindig, most is iskolába indult, de az utcáson megállott. Várt. Tudta, hogy Zsuzsika édesapjának hamarosan erre kell mennie. És jött is. Elvira elébe állt. Ismerték egymást.

— Jó reggelt, bácsi! — köszön Elvira.

— Jó reggelt, kisleány! — felel a szomszéd lakó.

— Bácsi kérem . . . — szólna a kis Elvira.

— Mit kívánsz? — kérdi barátságosan a szomszéd.

A kis Elvira nagyot nyelt, úgy érezte, hogy szíve a torkában dobog; a kis arcocskája lángolt a belső izgalomtól, de erőt vett magán és kiöntötte kicsiny szíve legnagyobb kérdését e rövid mondatban:

— A bácsi miért nem szereti az Ur Jézust?

Többet nem is kérdezhetett volna, mert a bácsi sarkon fordulva oly hirtelen hagyta ott a kis Elvirát, hogy az nem is tudott hová lenni a csodálkozástól . . .

Otthagytá a bankigazgató a kis szomszéd leánykát, de magával vitte lelkében a leányka kérdését: "Miért nem szereti az Ur Jézust?"

Bement a hivatalába, dolgozni akart, de nem tudott. Az iratok mind mintha megszólaltak volna és egyenként kérdezték: "Miért nem szereti az Ur Jézust?"

Postára ment . . . Levegőre vágyott, feledni akarta a tépő kérdést. Nem lehetett . . . Visszament hivatalába. Dolgozni, ügyfelekkel akart tárgyalni, de gondolatát teljesen e kérdés töltötte el: "Miért nem szereti az Ur Jézust?"

Hazament . . . Feleségét megkérte, hogy készítse meg ágyát, le akar pihenni. Fáradt. Aludni akart. Ki akarta aludni a nyugtalanító kérdést.

De nem tudott elaludni. A kérdés

ott égett a lelkén. Végül férfiasan szembe nézett a kérdéssel: "Hát miért is nem szeretem én az Ur Jézust?" — tette fel a kérdést önmagának. Megelevenedett előtte, amit Jézusról tanult. Egy jászolt látott maga előtt, ahol Jézus született; sok sántát, vakot, bélpoklost, akiket meggyógyított; látta mint vándorolt, akit nem fogadtak be; látta, amint arculverik, gunyolják, töviskoronát tesznek fejére; látta mint cipeli az otromba keresztet és — borzalom — látja vérezni a kereszten . . . és meghalni az isteni Mestert . . . Miért, kiért halt meg? — kérdi önmagától.

Most újabb képek vonultak fel előtte. Maga előtt látja egész életét minden bűnével, szennyével. Filmszerűen pereg előtte multja egész a mai napig. Utálta önmagát sok bűne miatt. Egy-egy elkövetett bűne valószínű undort keltett benne. — Én méltó volnék a keresztre — mondta önmagában . . . —, de Krisztus ártatlan volt, miért halt Ő a kereszten?

Hosszu órákig viaskodott, míg egy rég látott kép elevenedett meg előtte. A képen a Megváltó szenved a kereszten. A felírás ez: "Ezt tettem én érted" és a kép alatt ez a szöveg áll: "Te mit teszel értem?" És minden világos lett előtte. — Krisztus az én bűnömért és, én értem is meghalt — mondta önmagában, teljes lényében remegve . . . És két tenyere egymásba fonódott; imádkozott: "Uram Jézus, ha van részemre bocs . . ." — tovább nem folytathatta; szívének zsilipei felszakkadtak és az egész embert úgy rázta a zokogás . . .

Sokáig sirt, majd újból imádkozott . . . És hajnal felé szívébe megnyei boldogság költözött . . . Boldog örömmel aludt el és még boldogabb volt a reggeli ébredés . . . Az igazgató új életet kezdett. Most már nemhogy nem szeretete, de nagyon szeretete az Ur Jézust . . .

És vasárnap a kis Elvira kimondhatatlan örömmel fogta Zsuzsika kezét amikor együtt mehettek a vasárnapi iskolába . . .

—Fülöp Árpád.

TANULJUNK A BÖLCSEKTŐL

A napkeleti bölcsektől igen sokat tanulhatunk. Pedig ők nem voltak zsidók, sem keresztyének, hanem pogányok. De Isten nem személyválogató; minden ember egyformán kedves Ő előtt, aki az Ő nevét féli.

Nos, először is, tanuljunk meg a bölcsektől fölfelé nézni.

A fölfelé néző ember közel jut Istenhez. És Isten megnyilatkozik előtte, mint a napkeleti bölcsek előtt az égi jelben. A zsoltáros is fölemeli szemeit a hegyek fölé és kérdezi: "Honnan jön az én segítségem?"

Jaj a hívőnek, ha szemeit más irányba veti. Mózes ide-oda tekintett és gyilkos lett; Kain a földre néz és testvérét öli meg; Lót felesége hátra néz és sóbálvánnyá változik.

Nagy veszélyt hozhat, ha másfelé nézünk. Éva látá az almát és bejön a bűn; Ákán meglátá a kőntöst, az ezüstöt és az aranyvesszőt és megkövezik és megégetik; Dá-

vid fürödni lát valakit és — jaj — az Isten szíve szerint való férfiú milyen súlyos következményt hozó bűnbe esik.

Péter a vizet nézi és süllyedni kezd. Nem tudunk emelkedni, ha lefelé, a földiekre vagy ide-oda a világ felé vagy hátra a bűn felé tekintetünk.

A gólya irigykedve kérdezi a kis pacsirtát: "hogyan tudsz te olyan szépen énekelni repülés közben is?"

A pacsirta felel: "Ez azért van, mert én mindig fölfelé nézek, te pedig mindig lefelé, még ha repülsz, akkor is lefelé nézel, keresed a kigyókat, meg a békákat. Aki lefelé néz, hogy kigyót és békát fogjon, nem tudhat szépen énekelni."

Nézzünk hát fölfelé, mint a bölcsek, keressük az Urat csendes áhitatban, a zárt kamrában vagy a közösségben.

A második, amit tanulhatunk a bölcsektől: **utra kelni**.

Nemcsak látni az égi jelt vagy nemcsak határozni, hogy majd elmegyek, hanem felkelni és elindulni.

Mi lett volna a vérfolyásos aszszonyból, ha nem megy el; vagy a kananita leánykából, ha édesanyja nem kel utra, hogy a Megváltóval találkozzék? Mi lett volna az elveszett fiuból, ha csak önmagában beszél és határozgat, de nem megy haza?

Tanuljunk meg utra kelni, ha a Megváltóval találkozni akarunk, amikor erre alkalom van, az Isten házában, a lelki otthonban. Soha könnyelműen ne maradjunk el onnan, ahol az Ur jele van még akkor is, ha csak ketten vagy hárman gyűlnek egybe.

Tamás sose tette jóvá, hogy első alkalommal távol maradt a közösségtől, ahol pedig maga az Ur is megjelent. Nagyon sok áldástól fosztja meg magát az, aki könnyelműen elmarad az Isten házából.

A harmadik, amit tanulhatunk a bölcsektől: **utközben örvendezni**.

Amint a csillagot meglátják, nagy örömmel örvendezének. Mi is megláttuk lelkünkben ama fényes Hajnalcsillagot, ezért mi is örvendezés-

(Folytatás a 7-ik oldalon)

Öt isteni kijelentés

1. Boldogok, akik hallgatják Istennek beszédét s aszerint élnek. (Mt. 5:24.)
2. Két nagy tűz támad; az egyik bombák által, a másik pedig, mikor az Ur Jézus másodszor megjelenik e földön. (Péter II.; 3:7-10.)
3. Nagy pusztulás lesz, melyben senkinek semmije meg nem marad. (Mt. 24:37-41.)
4. Mikor az Ur Jézus másodszor megjelenik e földön, a megtértlen emberek félelmükben bűnbocsánatért fognak esedezni, de akkor már késő lesz. (Mt. 25:10-12.)
5. Mikor az Ur megjelenik másodszor e világon, minden embernek megfizet az ő cselekedete szerint. Mt. 25:32-46) Az Ur Jézus eljövetele bizonyos, mert a próféciáknak be kell teljesülni.

ALDOZOTT-E MÁR VALAMIT

a magyar menekültek segélyezésére?

Ciráky Gyuláné,

Cleveland, O.

Evangeliumi Hirnök

GOSPEL MESSENGER

Published Semi-monthly by the
Hungarian Baptist Union of America
192 E. Exchange St. — Akron 4., O.

Editor — Szerkesztő:

Rev. PETRE M. Adalbert

943 Merrill Ave., Lincoln Park, 25.,
Michigan

Entered as second class matter at the
Postoffice of Akron, Ohio, under the
Act of March 3., 1879.

Accepted for mailing at the special
rate of postage as provided in Section
1103, Act of October 3, 1917

SUBSCRIPTION FEE:
\$3.00 per year.

Előfizetés — Címváltozás
erre a címre küldendő:

Mr. JOHN SZÁSZ

1619 Edward Ave., N. W. Canton 5,
Ohio

A SZERKESZTŐ ROVATA

“MÜVEM A KIRÁLYNAK SZÓL”

Zsolt. 45:2.

AMILYEN merész ez a kijelentés, éppen olyan lekötelező is. Közeledhetik-e valaki az emberek közül ahhoz, a Nagy Királyhoz — Istenhez — akinek dicsősége, hatalma, szeretete betölti az egész nagy mindenséget? Tehet-e még valami keveset is a gyarló tökéletlen ember ahhoz az alkotáshoz s csodálatos munkához, amit Isten elvégezett és amely tökéletes és egész?

Igen, éppen azért, mert Isten olyan jó és tökéletes, aki mindent szép rendben és tökéletességben megteremtett ezen a nagy világon, s aki minden jóval és gyönyörűséggel elárasztotta ezt a világot az ember javára és megsegítésére; azért ő méltóan elvárja az embertől azt a művet, dicséretet, imádatot és tiszteletet, amely feltétlenül megilleti az Istent.

Annak a műnek, amit mi is adhatunk Istennek, Királynak kell lenni. Illetve olyannak, amit az Isten elfogadhat. A mi Urunk és üdvözítőnk mondotta egyszer az ő tanításában: **“Hiába mondjátok nékem Uram, ha nem cselekeditek az én menygyei Atyámnak akaratját”**. Ez csak egy bizonyíték a sok között, amely alátámasztja fenti állításomat. Isten a legékezebb szolgálatot, a legszebb gondolatot, a legnagyobb áldozatot nem veszi figyelembe, ha az csak szokásból fakad. Isten nem

ezeket kívánja először, hanem az embernek szívét és életét. **“Szerelmes fiam, add nekem a te szívedet”**; ma is felénk kiáltja az Ur!

Ha Istennek adjuk szívünket; odaáldozzuk életünket, akkor a mi legegyszerűbb, csendes, elrejtett keresztyéni életünk mint felséges isteni harmónia száll az ő dicső színe elé, mert összhangban van életünk az ő szent akaratával. A legkisebb munka, a legaprólékosabb cselekedet, az emberekkel való mindennapi érintkezés úgy verheti vissza az Isten dicsőségének sugarát, mint tavasszal a rózsalevelein lévő harmatcsepp az áldott napnak fénysugarait.

Ha pedig az ember Istentől visszatartja szívét, életét s szolgálata csak külsőséges, formai és élete legnagyobb részét a bűnös életre szenteli és áldozza, — amint azt sok névleges keresztyén ember is teszi, — azt vasárnapi és ünnepi isteni szolgálattal helyrehozni nemcsak hogy képtelen, hanem Isten előtti képmutatásával súlyosbítja lelki állapotát s gunyolja azt a krisztusi hitet, melyből Istennek áldozott életéből szépéletének művét Isten elé kellene hoznia.

Kedves olvasóm, életednek legszebb műve, keresztyéni életed lelki művészete szóljon a legnagyobb Királynak; az Ur Jézus Krisztusnak, ki magát érted is megáldozta, hogy örökre boldog lehess!

... SZERETET PEDIG NINCSEN BENNEM, SEMMI HASZNOM ABBÓL”

Kor. 1; 13:3.

AZ UR JÉZUS hajdan végig nézte a jeruzsálemi templomban az embereket, s a többek között megfigyelte azt is, hogy az emberek adakoztak. Az arra felállított perselyező ládába csak úgy hullott a pénz. Az evangéliumból olvassuk: **“Sok gazdag vet vala abba”**. A többek között volt egy szegény asszony is, akinek két fillérecskéje vala s mind a kettőt a perselybe dobta. Mikor az Ur meglátta ezt, tanítványaihoz fordult s a következőket mondotta: **“Bizony mondom néktek, hogy ez a szegény asszony többet vetett, (a perselybe) hogynem mind a többi...”** Ezt úgy is érthetjük: Mint a többi együttvéve. De akár így, akár pedig másképpen értelmezzük ezt a tanítást, annyi bizonyos, hogy az Ur Jézus nagyon megkülönböztette az adakozást és az adakozó embereket. E szegény asszony adakozását azért nevezte az Ur többnek, noha az a legkevésbé volt, mert az szeretetéből **“amely volt mind odaadta, míg ellenben a többiek ‘a fölöslegükből’ adakoztak. (Mk. 12:42-44.)**

A világ tele van testi és lelki nyomorral. Üldözés, rabság, éhség, nélkülözés, félelem és bizonytalanság mindenütt az emberek életében. **Miért van ez így?** Erre a kérdésre röviden csak így felelünk: **azért,**

mert az emberek nagy többsége nem ismeri az Istent és az Ő szent akaratát.

Az emberek ezt a nagy betegséget sokféleképpen próbálják meggyógyítani. Politikai konferenciák egyezményeivel és tárgyalásaival. A nemzetek Szövetségének folytatólagos, újabb és újabb tárgyalásaival; bizonyos szerződések és megállapodások által. Vallásilag pedig a különböző felekezetek tanításai szerinti szer-tartások időközötti gyakorlásával. Gazdaságilag pedig a jó állás, jó munka megszerzése és megtartása, valamint a gazdag és jó dolgoknak az élvezete által. De azt tapasztaljuk, hogy a legjobb politikai műnévezetés, a legfényesebb vallásos gyakorlat, valamint a legjobb gazdasági helyzet sem teszi az embereket megelégedettek és boldogokká. A bűn legrettenetesebb hullámai végig seprik világunkat s az emberek mindenütt — még azok is, akik aranytányérokba aranykanalakkal étkeznek gazdag teritékek mellett — ki-mondhatatlanul szenvednek s érzik mélyen lelkükben, hogy valami hiányzik az emberiség életéből s az után vágyakoznak.

A lelki éhséget nem lehet csillapítani színházzal, hangversennyel, mozával, sporttal, stb. A léleknek hiába adunk testi dolgokat, annak lelki dolgokra van szüksége. Dávid, izráel királya hajdan így kiáltott fel: **“Mint a szomjas szarvas kívánczik a folyó vizekre, így kívánczik az én lelkem Te hozzád óh Isten. Amíg az emberiség végre valahára fel nem ismeri az Istenhez vezető utat az Evangélium világában, addig e világon tartós igazi béke és szeretet nem lehet. Az Isten szava ezt így tanítja s mi emberek ezt nem másíthatjuk meg.”**

Kedves Testvéreim, ha mi vettünk valami keveset is az Isten szeretetének gazdag tárházából, ha meritettünk az örök isteni szeretet kutforrásából, akkor adjunk abból másoknak is. Péter és János apostolok megosztották a templom ékes kapujánál a koldussal azt, amijük volt nekik. **“Ezüstöm és aranyam nincsen nékem, de amim van azt adom néked...”** Isten minden keresztyén ember lelkébe adott olyan lelki kincseket, olyan csodálatos isteni szeretetet is, amit másokkal meg kell osztani. Az irás nyíltan tanítja, hogy ha nem osztjuk meg, lassankint elveszítjük, de nem csak azt, amit megosztanunk kellett volna másokkal, hanem azt is, amit Isten a mi saját lelkünk üdvösségére és boldogságára ajándékoott.

Legyen bőségesen az isteni szeretet szívünkben!

Megjelent

Az 1957-ik évi konvencióról felvett jegyzőkönyv. Ha valahol valaki nem kapott volna, szívesen küldünk azoknak, akiket érdekel konvenciónk programja s évi munkája. A levelet szerkesztőnk címére kérjük, ki egyben a konvenciónk jegyzője lett.

SUNDAY SCHOOL CORNER

Mrs. M. Major

The Unfolding Of The Kindergarten Child's Life (Third In Series)

THE CHILD AND THE CHURCH

LOYALTY to his church through the years and joy and satisfaction in his church life are our goals for every child. Before a child is four he should come to think of his church as a special place where he feels at home, where families and good friends enjoy being together to worship and work and learn more about God and Jesus.

During his kindergarten years we will help the child to learn more about his church and to become better acquainted with the church family — the minister his teachers, and other adult and child friends. We will lead him to love his church and increasingly to feel himself a loved and respected member of the church family, doing his part as he comes there to work, play, and worship with friends, and share with others through gifts and service. We help him to begin to think about boys and girls who enjoy going to their churches in our land and other lands, thus laying a foundation for his realization that the fellowship of Christians is a great world family. Above all, we will set him an example of loyalty and glad participation in the church's life and program, for our attitude toward the church as parents and teachers will do more than anything else to help the child reach the goal of a true appreciation of the church.

THE CHILD'S PERSONAL GROWTH

A WHOLESOME Christian character essential to a full and abundant life is a part of God's will for every person. The foundations for such a character are laid in the very earliest years. While the child was of nursery age he should have begun to discover that he is a person of worth and ability who can do things for himself. He should have begun to realize that what he does affects others; that there are satisfactions in sharing; and that in both the joy of succeeding and the disappointment of failing he can turn to God naturally, expressing thanks and asking help day by day.

In the kindergarten years we will help the child to grow further in all of these ways, giving him many opportunities both at home at church to practice Christian living day by day and to direct his actions by the Bible truths he is learning.

Through careful guidance in everyday experiences we will help him to grow in his ability to work and play happily alone

and with others. We will encourage him to share attention and materials with others, and to begin to be willing to give up his own way. We will also encourage him to try to do what parents and teachers depend on him to do, and to acknowledge his mistakes and mishaps. As we do this we will be helping the child to develop self-control and some ability to assume responsibility and self-direction for his conduct. This is the beginning of self-discipline.

In all of these everyday experiences and in special experiences of disappointment, suffering and wrongdoing we will help the child through conversation and prayer to rely on God's concern for him as a person and to find satisfaction in talking with God about his own problems and interests.

THE CHILD AND OTHERS

GOD'S LOVE reaches out toward all people and expects us to love our neighbor as ourselves. The nursery child made only a small beginning in recognizing this truth, for only gradually could he become aware of the needs and rights of others. We introduced him to a few people outside his home and nursery group and encourage him to be friendly toward them while trying to surround him at home and at church with persons who in their living expressed true Christian concern for others.

The kindergarten child has widening contacts beyond his home and often is forming attitudes toward people other races and lands which affect his relationship

with others. We will help the child both in his everyday contacts and in special experiences provided for him to begin to understand that God loves all peoples and that others have equal rights with him.

Since the kindergarten child is still self-centered we ought not to expect him to show much maturity in putting others first. We will guide him to make definite progress, however, in becoming a helpful, co-operating member of the group as he learns to share, take turns, and consider the rights of others. We will encourage him to respond in friendly ways to others, to show sympathy for those who are ill or lonely and to find joy in performing simple services for them. We will help him to begin to appreciate the contributions others make to his own well-being and happiness, and to grow in his understanding that God's plan includes all people.

We will help him to begin to see that the church is one way we work together to help others. We will give him opportunities to begin to feel himself a part of the church's missionary outreach through sharing in service projects and giving his money with some understanding of how it is used.

We will help him to learn something about people who live in other parts of the world and to begin to think with appreciation and interest of these other members of the world family who work and play and learn in ways similar to his own. As we develop in him this beginning interest in others we will be laying foundations for his growing concern to share the story of Jesus with all people who do not know him.

Lapunk új olvasóihoz

SZIVBŐL üdvözlünk titeket s kérünk, fogadjátok azt oly szeretettel, amilyenell mi az üdvözlőlet hozzátok küldjük.

Örvendünk, hogy lapunknak, az EVANGÉLIUMI HIRNÖK-nek olvasói lettetek. Azt reméljük, hogy az 1958. jan. 15-iki számot már kézhez kapjátok és annak tartalmát élvezettel olvashatjátok. Hisszük, hogy egész éven át minden akadály nélkül mehet e kis lapocskára számotokra s abból sok-sok lelki áldást merítetek. Az év lejártaival majd figyeljétek meg a címkén a lejáratú időt s ha anyagi helyzetetek megengedi, fizessétek elő egy másik évre. Hisszük, megkedvelitek e lapot, mely az Evangéliumnak tiszta igazságait törekszik terjeszteni imáron 50 esztendőn keresztül.

Kérelmünk az, hogy ha címetek változott volna, vagy ezután változna, alulírott tudassátok azonnal, hogy pontos címekre küldhessük a lapot. A cím legyen pontos, ha lehetséges gépirásos vagy rajzolt betűkkel, hogy a tévedéseket kiküldhessük.

Isten áldását kérjük reátok, bárhol bár-

milyen körülmények között éltek. Ha új amerikaiak, szabadság harcosok vagytok, legyetek boldogok ebben az új hazában. Bízátok magatokat a jó Istenre, ő biztosan megsegít, merta benne bízót Isten soha nem hagyja el.

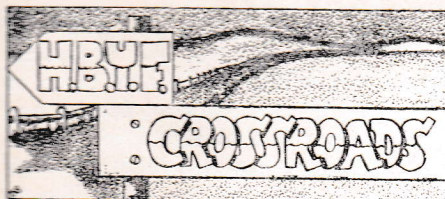
Nem csak az új előfizetőket köszöntjük és üdvözljük szívünk melegével, hanem a régieket is, akik éveken keresztül támogatták ami evangéliumi irodalmunkat. Támogassanak tovább, mert ezáltal közösen építjük Istenországát s jót teszünk különösen azoknak, akik még nem ismerhették meg a Krisztus által kinyilatkoztatott Isteni kegyelmet. S midőn e szerény szavakban üdvözlőnköt küldjük úgy az új mint a régi olvasóinknak, szeretettel kérjük, TERJESSZÜK LAPUNKAT EBBEN AZ ÚJ ESZTENDŐBEN!

SZÁSZ JÁNOS

1619 Edward Ave.,
N. E. Canton 5, Ohio.

MEGUJITOTTA-E MÁR

az előfizetését erre az évre?

HUNGARIAN BAPTIST YOUTH FELLOWSHIP

President: James ORBAN, Cleveland, Ohio; Vice-President: Judith STUMPF, Bridgeport, Conn.; Secretary: Margaret Raye JONES, Campbell, Ohio; Treasurer: Emery REVY, New Brunswick, N. J.; Advisor: Rev. Emil BRETZ, Cleveland, Ohio.

Christianity Means Hard Work

It is not easy to bring about this reformation. Henry Ward Beecher once said that real religion means hard work in a dirty world, and we are not called of God to clean this dirty world if we are ashamed to scour and scrub. Dwight L. Moody was not ashamed to work in a dirty world. When he became a Christian he said: "Lord, I am not much, but You can have what there is of me!" And this poor, simple shoe salesman brought Grenfell to Christ! He heard the voice of God speaking to Him. He was not disobedient. Having therefore obtained the help of God, he continued witnessing for Christ. Our missionaries know what it means to work in a dirty world. — Eighty-nine men gave their lives in the building of Boulder Dam "that the desert might bloom." To make the world Christian requires hard-ship, sacrifice, perhaps life itself, but it pays large dividends.

TOMORROW'S CHANGE

By W. Everett Henry

THE HOSTS of men move restlessly
Like cattle on the range;
The statesmen sing their vapid songs
And fear tomorrow's change,
As cowboys sing and fear the herd's
Wild break and mad stampede.

A people's pain and discontent
A maddening mixture breeds,
Which, dammed by forms that will not
yield,
Or yield too slowly, breaks

With savage fury on the old,
And blind with madness, makes
Toward something new, while things
grow worse,
As fever climbs and sears.
Yet life will find another norm
Somewhere adown the years.

Above, below life's previous norms?

Ah! who would dare to say,
Except as faith in man and God
Doth sturdily display
Prophetic hope. Too many threads
Of divers hue and worth
Run through life's loom for man or time
To tell the ample girth
Of beauty or of value. Life
Extends beyond the stars,
O'er-spills the outmost edge of space,
And if it carry scars
And imperfections, they may be
But threads of burnished gold
To him who sees, from first to last,
The whole of life unfold.

AGGMENHÁZUNK ROVATA

Vezeti: PETRE M. Adalbert lelkész

Amint többen tudják, a közelmúltban feleségemmel együtt leutaztam az új floridai Aggmenházunk térségére, nem kényeztetésre, hanem az ott szükséges dolgokat szállítottuk le a mi aggmenházi trukkunkon. E rövid idő alatt tanulmányoztam a helyzetet s itt jelentést teszek a jelenlegi állapotokról.

Utunk nem volt nehéz, csak az északi államokban lévő hóviharos tájakon. Ez persze meglassította és nehezítette utunkat, de ahogy haladtunk délnek, úgy változott az éghajlat és az idő is.

Florida ez alkalommal szépek mutatkozott. Kellemes meleg idő volt, a természet szép zöld s az egész táj gyönyörű virágerdő. A házak a sok szép virágfák és bokrok alul tűntek elő. Aggmenházunk területe is meglepően szép és jó hatást gyakorolt reánk. Igaz, most másképpen néz ki mint a nyáron. Ilyenkor dec. hónapban, a gyümölcsérés ideje van. A fák megvannak rakva gyümölcs-csel. A portát szép fák diszítik. A kámfar pálma, cocus diófa és százzal annyi más virágbokor veszi körül a

szépen fehérre festett három házukat.

Jólesett látni, hogy Testvéreink, akik ott vannak, szeretettel és örömmel vártak és fogadtak minket.

A kormány által megkövetelt átalakításokból az ottlévő Testvéreink már nagyon sokat elvégeztek. Megértéssel és szeretettel viszik tovább a munkát: Wancsa, Dobra és Kovács Testvéreink, Kovács tv.-nő a konyhai és házi munkáról visel gondot, Király Testvérünk dec. 11-ig a porta körül dolgoztatott hűsége. Most Miami lakik. Bagó Testvéreink is tehetségük szerint segítkeznek a munkában. Imádkozunk ezekért a Testvérekért.

A költözködésre egyelőre nem gondolhatunk, mert lent még sok munka van, amit el kell végezni. A munkaerő ott kevés, így lassan haladunk. A jelenlegi watervlieti házak eladása is hátráltatott idáig, de azt hisszük, hogy most már kilátás van arra, hogy rövidesen eladhatjuk.

Január másodikán Szövetségünk elnökének, Vér Ferenc Testvéreknek daytoni otthonában tartottunk egy szűkebbkörű gyűlést, melyen résztvettek: Vér Ferenc, Bretz Emil és Attila Testvérek. Ezen a gyűlésen igyekeztünk dolgokat érdemlegesen megtárgyalni és irányítani, hogy gyorsabb menetben haladjon az átköltöztetés ügye. A január 21 és 22-én tartandó prédikátori konferencia is foglalkozni fog e komoly dolgokkal s azután majd többet tudunk jelenteni a Testvériségnek. Addig valószínűleg a watervlieti házakról is többet tudunk majd mondani.

Örömmel jelentjük, hogy Aggmenházunkba felvettük rendes lakóknak: Washicza Anna tv.-nőt, Cleveland, O.-ból; Berta Andrásné nővért, Homestead, Pa.-ból és Kish László tv.-nőt N. J.-ből. Urunk áldása nyugodjon Aggmenházunk lakóin, valamint Szövetségünk összes népén.

Attila Tivadar,
igaz. gondnok.

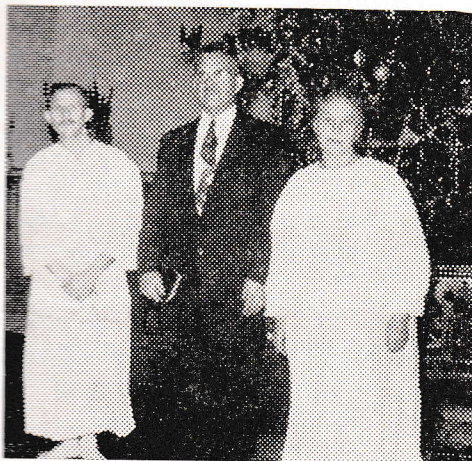
Minden keresztyén annyira az, amennyire Krisztus hasonmása. — Aki a keresztyénekről megvetéssel nyilatkozik, az elárulja a tudatlanságát.

MISSZIÓ MEZŐKRŐL

CLEVELAND - FULTON ROAD

Karácsony. — Elmult — De kellemes még visszagondolni azokra az áldásos és felemelő percekre és órákra, amelyben a Karácsonyi, Ó-évi és Új-évi ünnepek alkalmával a Mennyei Jó Atyánk a Cleveland Fulton roodi gyülekezetet részesítette.

“VELÜNK AZ ISTEN” gondolata mellett időzött minden Karácsonynapi előadó. Ennek a gondolatnak hatása alatt végtelen ünnepélyessé lett a hallgatóság. A karácsonyi énekekből, biznyságtételekből és az ifjusági óra egyéb műsorszámaiból a hallgatóságot csak az idő rövidsége tudta kifosztani.

Kereszttség. — A karácsonyi gyertyákkal két kedves barátunk, a mi Urunk Jézus Krisztus iránt érzett szeretete és hűsége gyulladt meg.

December 31-én, az év utolsó napján, folytatódtak az örömhök. Az Imaház homlokzatára “Teremjete megteréshez illő gyümölcsöt” jelige került. Ez a lágy meleghang, de mégis figyelmeztető ige figyelmeztetett minden résztvevőt, nemcsak az új év, de minden idő teendőire.

Az Ó-évi ünnepély méltóságát emelte, amikor két fehérruhás lélek állt a gyülekezet elé, hogy a hullámsírban meghaljon az Ó-embernek és kezdjen egy új életet, s biznyságot tegyen Immanuelről és az Ó megmentő kegyelméről.

Az alámerítést megelőzve Rev. G. Petre; Jan.: 3:1-18 verseiből figyelmeztette a gyülekezetet az újjászületés fontosságára. Az igehirdetés után került sor az év utolsó napjának és órájának perceiben a bibliai keresztségre, amit ugyancsak Rev. G. Petre végzett. Az alámerítések után L. K. Nyomtató “Teremjete megteréshez illő gyümölcsöt” jeligét fejtette ki a gyülekezetnek.

Amint tovaröppent az Ó-év, úgy tűnik el földi életed. Ha újjászületve mész át az új életbe, úgy tudsz teremni megteréshez illő gyümölcsöt.

Az Ó- és Új-év küszöbén Rev. G. Petre

TANULJUNK A BÖLCSEKTŐL

(Folytatás a 3-ik oldalról)

sel megyünk a Megváltóval való találkozásra.

Akit a csillag vezet, csak örülni tud. Mint az apostolok, akik örülni tudtak, hogy az Urért gyalázatot szenvedtek; mint Pál és Silás, akik a börtönben éjjélkor énekeltek; mint Bunyan János, aki énekelve, boldogan ment az útján.

Igen, Jézus felé csak örvendezéssel lehet menni. A komornyik örvendezéssel megy; a börtönőr örül Filippiben, mert utjuk Jézussal tart Jézus felé, de a gazdag ifju elmegy Jézus nélkül szomorúan.

Akiket a csillag vezet, örülnek. “Örüljete az Urban mindenkor, ismét mondom, örüljete.” (Fil. 4:4).

A negyedik, amit tanulhatunk a bölcsektől: **leborulni Jézus előtt.**

Egykor minden térd meg fog előtte hajolni, de boldog az, aki önként hajtja meg térdét az Ur előtt.

Hivők! tanuljatok a pogányoktól, a bölcsektől! Leborulva imádni az Ég és Föld Urát! Nem zsebredugott kezekkel, hetkén állva imaszavakat mondani, hanem bármilyen alakban is történjék (a körülmények miatt) az imádkozás; különleg is kifejezésre kell juttatni azt, hogy a földi, a halandó a bűnös ember a mennyei, az örök, a szent Istenhez imádkozik.

Az ötödik, amit tanulhatunk a bölcsektől: **ajándékot adni.**

Az ótestamentomi gyakorlat szerint senki sem jelenhetett meg az Ur előtt üres kézzel. Az Ur oltárára tett ajándék csak kis rész abból, amit Istentől mi kaptunk.

Azt adjuk mi is, amit a bölcsek adtak. Először: aranyat. Ez azt jelenti, hogy a legértékesebb dolog az Uré! Igaz, hogy ezt adjuk a legnehezebben.

Pedig Isten elvárja tőlünk, hogy részére aranyat adjunk. A bölcsek

imával vezette be az Ur nyájába az elfáradtatokat. Az Urunk Jézus Krisztus teljes örömben részesítette a gyülekezetet.

Jöjjetek Énhozzá mindnyájan, kik elfáradtatok és megterhelteketek és én megnyugoszlak titeket.”

Megbízásból: **Marady Sándor.**

tömjént is adtak. A tömjént imádkozás idején a papok használták az Ó-testamentomban. Az imádat jelképe. Öt illeti az imádat. Öt imádják megszámlálhatatlan angyalsereg. (Zsid. 1,6). Öt imádják a bölcsek és Öt imádd Te is!

Mert Ő és az Atya egy! Végül mirhát adnak a bölcsek. Mirhát a halotti menetekhez használtak. És itt látjuk már a Kisdéd eljövendő feladatát. Már születésekor mirhát, a halál jelképét kapja, mert Ő a halálra született.

Legyen tehát a mirha a mi jelképünk is. Ha Ő meghalt értünk, tudjunk mi is meghalni, önmagunknak, és élni Krisztusnak.

*

Ezeket tanuljuk mi, hívő keresztyének a napkeleti pogány bölcsektől. Ne csak elolvassuk hát, hanem tanuljuk meg, illetve vigyük be gyakorlati életünkbe, és akkor boldog lesz karácsonyi ünneplésünk és boldog lesz egész életünk... Filipusz.

Aggmenházunkra adakoztak

A Garfieldi Young Women Mission Club hálaadás napra \$10.00; Cleveland Shaker-téri Gyülekezet \$10.00; Némethy László, Cleveland, O. \$5.00; Vér F. és neje, Dayton, O. \$10.00; Washica tv.-nő, Watervliet, Mich. \$10.00; Fulton Rd.-i Gyülekezet Nőegyesülete, Cleveland, O. 5 ft. mák, 2 ft. dió, 3 tábla csokoládé; Pusztai Lajos tv.-nő: 2 ft. dió; Szakács F., Garfield, N. J. 300 borotva penge; Bán és Ambrus Testvérek, Homestead, Pa. 10 dollár értékű élelem, 12 drb. törülköző, 12 drb. mosdóruha, 12 drb. párnahuzat, 6 drb. lepedő, két nagy karika cérna, 12 drb. mosdószappan, 7 és fél ft. mosópor, 5 ft. cukorka, 12 férfi zsebkendő; a Homesteadi Gyülekezet bordószínű bارسonyi Urvacsorai asztalterítő és szószék takaró.

Az Aggmenházunkról megemlékező lelki Testvéreinknek adományaiért hálás köszönetet mondunk, azzal a Szentírási mondattal: “Jobb adni, mint venni”.

LINCOLN ÁBRAHÁM EMLÉKEZETÉRE

Nincs az a drámaíró, aki olyan tökéletes tragédiát tudott volna megálmodni, mint amilyen Lincoln Ábrahám életének igaz története.

Tragikus összeütközések és a hős bukása, Lincoln életében gyakorta megismétlődnek. Majd minden vállalkozásában elbukik és amikor végre egyszer céljához jut, a siker legnagyobb fájdalmat okoz, mint a bukás.

Életének egyetlen szerelmét ifjan ragadja el a halál és a nő, ki felesége lett, nem boldogítja, csak hirében sütkérezik. Üzleti vállalkozása csődöt mond. Állásért folyamodik a földosztó bizottsághoz és elutasítják. Szenátori választásában kisebbségben marad. Alelnökségre pályázik és elbukik. Amikor pedig a legnagyobb dicsőség napja sütne rá és az Egyesült Államok Elnökévé választják, mint mélyen lesújtott ember lépi át a Fehér Ház küszöbét, mert ő, aki a béke apostola volt, a polgárháboru rémeit akkor már előre látta. Mint önfeláldozó apa, meg kellett érnie, hogy két gyermekét kellett korai sírúkhöz kísérnie. Ő, aki embertársai iránt mindent megbocsátó szeretetet érzett, ismételten is kénytelen volt ifju katonák halálos ítéletét megpecsételni, akik pedig a haláltól való félelmükben hagyták el az unió frontvonalát. Végül pedig amikor annyi "balszerencse és viszály" után kibivta a katonai diadalt, nem élvezhette annak gyümölcsét, mert a déliek fegyverletétele után alig pár nappal, gyilkos merénylet áldozata lett.

Lincoln a szerénység és türelem példaképe volt. Saját "hivatalos családja", a miniszterek, akik kinevezésüket neki köszönhatték, sérteget-

ték, gunyolták. Seward és Chase átkozták, Stanton "tökefejű gorilla"-nak nevezte a háta mögött. Lincoln azonban nemhogy elkergette volna, hanem még csak szemrehányást sem tett nekik soha. Amikor pedig az akkori "kávéházi Konrádok", (hadvezérek a karosszékekben), akik otthon szitották a gyűlöletet polgár és polgár között, de nem mentek a frontra, tehetetlenséggel vádolták az Elnököt, ő csak azt felelte, hogy "nem cserélhet lovakat a folyam közepén."

A félreismerés, a jogosulatlan kritika így kísértte a nagy Elnököt életé végéig. Gettysburgi beszédét, amelyet ma a szónoklás művészetének mesterei darabjaként ünneplünk, az egykori lapokban agyonhallgatták, azok pedig, amelyek mégis megemlékeztek róla, "az alkalomhoz nem méltó, szentimentális, buta deklamációnak" nevezték.

Csak tragikus halála után ébredt a nemzet annak atudatára, hogy ki volt Lincoln és mit veszítettünk benne.

Alakja ma már úgy él a nemzet tudatában, ahogy csodálatos szobra mutatja be a washingtoni mauzóleumban, mint aki "megértést mutat mindenkivel, rosszakaratot senkivel szemben."

C. C.

MI VAGYOK ÉN A GYÜLEKEZETBEN?

Egy megfigyelő a következőképpen analizálta a templombajáró népet. Azt állapította meg, hogy van:

1. OSZLOP. Rendesen megjelelik. Segíti az Ur munkáját erejével, idejével és pénzével.

2. TÁMOGATÓ. Ez adja idejét és pénzét, ha szereti a prédikátort meg a pénztárnokot.

3. TÁMASZKODÓ. Használja a templomot esküvőre, temetésre, de nem segíti.

4. RENDKIVÜLI. Segít abban, ami neki tetszik.

5. ÉVI MADÁR. Szépen öltözködik. Igen komolyan néz. Elmegy a templomba Husvétkor.

6. SZIVACS. Minden áldást magába szív, de ki nem ad semmit.

7. CSAVARGÓ. Megy gyülekezet-

ből gyülekezetbe, de egyet se támogat segítségével.

8. PLETYKA. Szabadon beszél mindenkiről, csak Jézus Krisztusról nem.

9. MARAKODÓ. Mindig megvan sértve, kritizál és civakodik.

Mi erre csak azt mondjuk, hogy hála az Urnak azokért, akik nem nézik az említett csoportokba tartozókat, hanem Krisztusra néznek és kitartóan végzik a szent munkát. Végül mindenki aratni fogja amit vetett és életének jutalmát vészi.

Olvasóink figyelmébe!

Olvasóink figyeljék meg jól a lapon levő címkén a lejáratí időt, és rendezzék előfizetésüket. S ha előfizettek volna s a címke mégis javíttatlan maradt, jelentsek a helybeli lapkezelőnek, vagy írjanak pénztárosunknak, hogy a tévedést kiigazíthassuk. Akik egyelőre nem tudnak fizetni, de szeretnék járni az E. H., írjanak nekem s a lapot küldjük azzal a reménnyel, hogy amikor tehetik, majd megfizetnek érte.

—Szász János,

A PÉNZTÁRNOKOK CIMEI: AZ AMB. SZÖVETSÉG pénztárnoka:

MR. KURTZ LAJOS
252 Brook Ave.,
Passaic, N. J.

MENHÁZ ÉS ÁRVAÜGY: pénztárnok:

REV. GEORGE BALLA
225 East 80th Str.
New York 28, N. Y.

IRODALMI PÉNZTÁRNOK:

JOHN SZÁSZ,
1619 Edward Ave., N. E.
Canton 5, Ohio

NOI SZÖV. PÉNZTÁRNOK:

Mrs. Mary K. STÉG
220-11 — 92nd Ave.
Long Island, N. Y.

AZ IFJUSÁGI SZÖVETSÉG pénztárosa:

EMERY RÉVY
R. D. Box 346 B
New Brunswick, N. J.

A VAS ISK. SZÖVETSÉG pénztárosa:

Miss Barbara KURTZ
252 Brook Ave
Passaic, New Jersey

BODNAR A. LAJOS

MAGYAR TEMETKEZŐ INTÉZETE

készen áll éjjel és nappal

a magyarság szolgálatára!

Telefon: MEIrese 3075-3076

3929 Lorain Ave. Cleveland, O.